

Anledning til at troe, at jeg støtter min Modstand imod denne Deel af Lovforslaget paa den Betragtning, at deri kunde ligge en Demonstration, eller at det endog ubelukkende skulde indeholde en Demonstration. Saaledes har jeg ikke noget Dieblit opfattet Sagen. Jeg tillod mig ved Sagens første Behandling at gjøre den ærede Forslagsstiller opmærksom paa, at jeg ikke troede, det var nogen klog Maade, hvorpaa han motiverede sit Forslag, idet det derved fik Udsende af at være en Leilighedslov, men jeg har ikke støttet min Modstand paa den Betragtning, at jeg i Lovforslaget fandt Bestemmelser, der tydede derpaa. Forsaavidt dette Punkt tydeligere blev omtalt af den ærede 2den Landsthingsmand for 8de Kreds (Carlson), som iøvrigt bragte Sagen til nogle — jeg tilstaaer det — for mig næsten ufattelig store Dimensioner, maa jeg ogsaa ligeoverfor ham frigjøre mig for at skulle nære den saaledes antydede Ansættelse. Forsaavidt den samme ærede Landsthingsmand meente, at jeg havde taget fejl i det Spørgsmaal, om Friheden egentlig udgjorde en overveiende Side af denne Sag, maa jeg dog, trods hans Bemærkning om denne Henseende, have mit tidligere Standpunkt. Jeg troer virkelig ikke, at det kan siges, at Hovedspørgsmaalet her er et Spørgsmaal om Frihed, albenstund Lovforslaget, naar det blev vedtaget paa den Maade, som den ærede Landsthingsmand, hvis jeg ikke misforstod ham, vilde være tilfreds med, ganske vist ikke factisk vilde give større Frihed, end der nu bestaaer i Henhold til en Anordning, om hvis Tilbagekaldelse der — jeg gjentager det — ikke er Spørgsmaal. Jeg maa iøvrigt tillade mig endnu at høre min Tilfredsstillelse, jeg kan sige min Glæde, over det ærede Medlems Udtalelse om, at der ikke vil kunne bestyrgtes en stor Udtrædelse af Folket i Kirken. Den har beroliget mig meget, og jeg har derfor modtaget den med Paaskjønnelse, naaget jeg ikke dermed vil sige, at den ærede Landsthingsmands af mig betragtes som Garant i saa Henseende; naaget jeg nemlig ikke troer, at han paa dette Punkt er optraadt som Ordfører for Andre, lægger jeg dog megen Vægt paa den ærede Landsthingsmands Udtalelse i saa Henseende.

Endelig maa det være mig tilladt endnu at gjøre en, jeg kan næsten sige, personlig Bemærkning. Det er af et Par af de ærede Talere, nemlig af den sidste ærede Tale, det 2de Medlem for 8de Kreds (Carlson), og, om jeg ikke tager fejl, af det ærede 6te Medlem for 2den Kreds (Frølund), blevet udtalt, at den nuværende Cultusminister stillede sig paa et andet Standpunkt i denne Sag end det, hvorpaa de tidligere Ministre have staaet. I saa Henseende maa det være mig tilladt blot at gjøre den personlige Bemærkning, at jeg troer, at to af mine Forgængere, hvoraf den ene er Biskop i Kirken, have indtaget et Standpunkt i nærværende Sag, som, hvis jeg ikke aldeles har misforstaaet, hvad der er passeret, og deres Udtalelser, er aldeles det samme, som jeg nu har indtaget til den.

Jensen: Jeg kan være ganske enig med den høitærede Cultusminister, at man ikke i Reglen her i Thinget skal vedtage noget Lovforslag, som der ikke føles nogen almindelig Trængsel til; men man kan dog virkelig ikke bestemt paa staae, at der ikke føles Trængsel til dette Lovforslag eller særligt til det, som er bestemt i sammes § 1. Hvorledes er man kommen til en saa bestemt Overbevisning om, at det kun er en liden Minoritet, som føler Trængsel til, hvad her tilsigtes? Ja, man kan maastee have spurgt en Præst, om der føles Trængsel i hans Menighed til, at der kommer en Præst foruden ham og holder Gudstjeneste, og saa har ganske vist Svaret været: „Nei, hertil er der ikke nogen Trængsel“; og vil man spørge Menigheden selv, vil den maastee ogsaa sige: „Nei, vi vide i Grunden ikke noget om, at der føles nogen saadan Trængsel“. Men sæt saa, at der kommer en Præst, som bringer religiøs Opvækkelse med sig, ud til os, saadan en Menighed, som hidtil har havt en Præst, der efter Menighedens Begreber ikke har nogen Gave til at opvække den, og sæt altsaa, at man i Menigheden føler Trængsel til at kunne slutte sig til denne nye Præst, saa har det jo derved viist sig, at Trængselen ligesuldt har været tilstede, naaget hverken Præst eller Menighed vidste det, og den ærede Cultusminister kan